

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 17Csp/110/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218203302
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Péter Nagy
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2020:2218203302.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudcom JUDr. Péter Nagy v sporovej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, IČO: 31 749 542, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, právne zast.: GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, Bratislava, proti žalovaným: X/ Y. D., E.. XX.XX.XXXX, I. B.Ý. D. XX, X/ W. D., E.. XX.XX.XXXX, I. B. D. XXX/X, X/ Y. D., E.. XX.XX.XXXX, I. B. D. XXX, X/ X. D., E.. XX.XX.XXXX, I. J. XXX, Ž. X/ W. X/ Z. Y.: G. & Z., S..X..F., S. S. G. XXXX/Xa, B. S., IČO: 36 268 771, o zaplatenie 69.072,52 eur s prísł., takto

rozhodol:

I. Žalovaný 1/ je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 69.072,52 eur spolu so zmluvnými úrokmi vo výške 3,00 % ročne zo sumy 30.536,57 eur od 17.03.2018 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 30.536,57 eur od 17.03.2018 do zaplatenia a s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 682,25 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu vo zvyšnej časti, t.j. voči žalovaným 2/ až 4/ z a m i e t a .

III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému 1/ v rozsahu 100 %.

IV. Žalovaní 2/ až 4/ m a j ú n á r o k na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 17.07.2018 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by boli žalovaní zaviazaní k zaplateniu sumy 69.072,52 eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania. V žalobe žalobca tvrdil, že ako účelový fond je právnickou osobou, zriadenou osobitným zákonom na financovanie priorít štátnej bytovej politiky, pričom jeho činnosť nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú činnosť, nakoľko nespĺňa všetky taxatívne vymedzené pojmové znaky takej činnosti a taktiež ho nemožno považovať za dodávateľa podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorého pojmové znaky uňho chýbajú, a preto žalobca nemôže založiť spotrebiteľský zmluvný vzťah a ním poskytovaný úver nie je spotrebiteľským úverom v súlade s ust. § 1 ods. 3 písm. p) zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca mal za to, že bez ohľadu na povahu účastníkov tohto záväzkového vzťahu sa uzavretá zmluva ako absolútny obchodný záväzkový vzťah podľa § 497 Obchodného zákonníka (ustanovenia o zmluve o úvere) spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka.

2. Podľa obsahu žaloby žalobca ako veriteľ uzavrel dňa 18.04.2005 so žalovanými (so žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi a so žalovanými 3/ a 4/ ako ručiteľmi podľa ich ručiteľského vyhlásenia v zmysle čl. VII zmluvy) zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXX/XXXX, na základe

ktorej bola žalovaným 1/ a 2/ poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 33.193,92 eur na prestavbu rodinného domu s dobou splatnosti 30 rokov. Poskytnutý úver mali žalovaní 1/ a 2/ splácať pri základnej úrokovej sadzbe vo výške 2,5 % formou mesačných splátok vo výške 139,31 eura. Žalovaní 1/ a 2/ sa však dostali do omeškania s platením mesačných splátok úveru, a to k 01.02.2010 s úhradou až 14 splátok v celkovej výške 1.835,44 eur, preto žalobca listom z 22.02.2010 odstúpil od zmluvy v zmysle jej bodu 8.4 (odstúpenie si všetci žalovaní riadne prevzali), čím sa stal celý dlh žalovaných 1/ až 2/ splatným. Žalobca si v tomto konaní (aj podľa jeho upresnenia žalovanej sumy na pojednávaní) uplatnil voči žalovaným nezaplatený zvyšok istiny úveru vo výške 30.536,57 €, zmluvné úroky ku dňu 22.02.2010 v zmysle ust. čl. IV predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory vo výške 12.534,31 €, zmluvnú pokutu v zmysle čl. VIII bod 8.4 zmluvy o poskytnutí podpory vo výške 4.307,09 €, vyčíslené zmluvné úroky ako aj úroky z omeškania, ktoré vznikli odo dňa nasledujúceho po odstúpení od zmluvy (22.02.2010) až do 16.03.2018 vo výške 21.694,55 €, t.j. spolu sumu 69.072,52 € a ďalej nevyčíslené zmluvné úroky vo výške 3 % ročne a úroky z omeškania vo výške 9 % ročne z nesplatenej istiny 30.536,57 € od 17.03.2018 do zaplataenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 682,25 €. Z prehľadu úhrad na predmetnom úverovom účte založeného na čl. 21 spisu vyplýva, že po odstúpení od zmluvy boli vykonané úhrady na žalovanú pohľadávku celkovo vo výške 7.560,- €, pričom podľa vyjadrenia žalobcu z 10.03.2020 (č.l. 441 spisu) boli tieto úhrady žalobcom započítané výlučne na príslušenstvo jeho pohľadávky.

3. Žalobca na pojednávaní poukázal na množstvo rozhodnutí vyšších súdnych autorít, ktoré počas konania doložil do spisu a v ktorých bolo skonštatované, že podobné vzťahy medzi ŠFRB a dlžníkmi z poskytnutej podpory vo forme úveru sú vzťahmi obchodnoprávnymi. Uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 32Odo/901/2004. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby súd aj predmetný vzťah posúdil podľa Obchodného zákonníka, a to podľa jeho § 497, ako aj podľa § 261, kde tento zákon neumožňuje pri zmluve o úvere prípadnú neaplikáciu príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Keďže sa predmetný vzťah má spravovať Obchodným zákonníkom, tak aj čiastočné úhrady zo strany žalovaných je potrebné posúdiť ako čiastočné plnenie, ktorým žalovaní uznávali svoje záväzky voči žalobcovi podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Podľa názoru žalobcu samotné platenie úveru po odstúpení od zmluvy z účtu tretej osoby ešte neznamená, že by žalovaní o týchto platbách nevedeli, resp. že by tu absentovala vôľa žalovaných plniť svoj záväzok týmto spôsobom, teda prostredníctvom platieb z bankového účtu tretej osoby.

4. Žalobu s prílohami, ako aj všetky ostatné písomné podania žalobcu, procesné poučenia podľa C.s.p. a výzvu na vyjadrenie k žalobe a uplatnenie prostriedkov procesnej obrany v určenej lehote súd doručil žalovaným do vlastných rúk, resp. ich spoločnému právnenému zástupcovi (v prípade žalovaných 2/ až 4/) a tiež postupom podľa § 116 ods. 2 C.s.p. / 106 ods. 3 C.s.p. Žalovaný 1/ sa však k doručenej žalobe, ani k ostatným podaniam žalobcu nijakým spôsobom nevyjadril (toto mu bolo umožnené aj priamo na pojednávaní, na ktorom sa bez akéhokoľvek ospravedlnenia nezúčastnil), pričom nárok žalobcu nijako nesporeval. Žalovaní 2/ až 4/ v podanom spoločnom vyjadrení k žalobe z 21.12.2018 argumentovali tým, že sa tu jedná o spotrebiteľský vzťah vzhľadom na splnenie zákonných predpokladov pre jeho vznik, pričom zároveň vzniesli námietku premlčania celého uplatneného nároku voči žalovaným 2/ až 4/ s tým, že (subjektívna a aj objektívna) premlčacia doba na jeho uplatnenie v zmysle obsahu žaloby začala plynúť najneskôr odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti odstúpenia od zmluvy žalobcom (04.04.2010), a teda pokiaľ žalobca podal predmetnú žalobu na súd dňa 17.07.2018, urobil tak po uplynutí premlčacej doby.

5. K uvedenému žalovaní 2/ až 4/ na pojednávaní (prostredníctvom prednesu ich spoločného právneho zástupcu) doplnili, že vzhľadom obsahu uzavretej zmluvy o poskytnutí podpory z 18.04.2005 a v tej súvislosti aj na obsah v konaní predloženého uznesenia NS SR z 26.08.2020 sp. zn. 8Cdo/164/2020 si zmluvné strany v tomto zmluvnom vzťahu nedohodli podľa § 262 Obchodného zákonníka aplikáciu tohto zákona na ich vzájomné vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí podpory, no práve naopak v bode 12.3 zmluvy sa zmluvné strany dohodli na tom, že okrem zákona č. 607/2003 Z.z. sa bude ich vzťah spravovať najmä Občianskym zákonníkom. Nakoľko teda predmetný vzťah treba posudzovať podľa Občianskeho zákonníka, tak ani jednotlivé neskoršie čiastkové úhrady na pohľadávku žalobcu nemôžu mať za následok uznanie záväzku zo strany žalovaných, keďže tu chýba písomná forma takého uznania premlčaného dlhu. Taktiež tieto úhrady vykonala tretia osoba, ktorá nepristúpila k záväzku, nebola v žiadnom zmluvnom vzťahu k ŠFRB a ani nemala vedomosť o odstúpení od úverovej zmluvy (v tejto súvislosti predložili žalovaní 2/ až 4/ do konania potvrdenie ČSOB banky z 26.03.2017

o realizácii platieb od novembra 2015 na predmetný úverový účet z účtu majiteľa menom Monika Träxler). Žalovaní 2/ až 4/ v konaní tvrdili, že odstúpením od zmluvy sa zrušil medzi zmluvnými stranami vzťah založený zmluvou a zmluvné strany sa mali medzi sebou vysporiadať podľa zásad pri vydaní bezdôvodného obohatenia, pričom premlčacia doba tu začala pre žalobcu plynúť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní nároku z vydania bezdôvodného obohatenia.

6. Súd na nariadenom pojednávaní vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a s podstatným obsahom spisu, ako aj prednesmi právnych zástupcov žalobcu a žalovaných 2/až 4/, pričom zistil skutkový stav tak ako ho tvrdil žalobca vo svojej žalobe, a teda žalobcom uvedený opis skutkového stavu podľa odseku 2 odôvodnenia tohto rozsudku korešponduje so súdom zisteným skutkovým stavom vo veci. Súd vec právne posudzoval prvotne podľa ustanovení zákona č. 607/2003 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania a ustanovení uzavretej zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXX/XXXX z 18.04.2005, pričom sa v danej súvislosti vysporiadal s námietkou premlčania nároku vznesenou žalovanými 2/ až 4/ vrátane otázky účinkov odstúpenia od zmluvy a otázky účinkov čiastkových úhrad na predmetný úver po tomto odstúpení, pri ktorých otázkach bolo rozhodujúce pre rozhodnutie veci práve posúdenie, ktorým právnym režimom (režim Obchodného zákonníka alebo režim Občianskeho zákonníka, resp. v rámci toho režim ochrany spotrebiteľa) sa daný vzťah spravoval.

7. V uvedených otázkach pritom súd dospel k záveru, že sa nejedná o zmluvu spotrebiteľskú, keďže žalobca nespĺňa pojmové znaky dodávateľa ako subjektu spotrebiteľských právnych vzťahov (žalobca o.i. najmä nie je subjektom, ktorý cielene vytvára zisk, resp. ktorý by bol oprávnený svoje zdroje (zisk) vyplácať svojmu vedeniu, resp. zamestnancom, teda u žalobcu absentuje hlavný účel podnikateľskej a obchodnej činnosti), a tiež úver poskytnutý žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi napĺňa pojmové znaky úveru, ktorý nie je v zmysle ust. § 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom a to z dôvodov uvedených pod cit. písmenami d/ a p/ (aj keď ide o zákon vydaný po uzavretí predmetnej zmluvy, je z neho zrejмый jednoznačný úmysel zákonodarcu nepodriaďiť daný druh zmlúv pod spotrebiteľské úvery). Štátny fond rozvoja bývania je účelovým fondom ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu t.j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených Vládou SR pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Za pojmový znak „podnikania“ za účelom dosiahnutia zisku možno považovať to, keď hlavným účelom podnikania je dosiahnutie zisku (majetkového prospechu), teda je vyvíjaná činnosť podnikateľa s úmyslom dosiahnutia zisku. Účelom činnosti štátneho fondu rozvoja bývania však nie je dosahovanie zisku. Činnosť, ktorú štátny fond rozvoja bývania vykonáva, nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Žalobca ako právnická osoba zriadená zákonom o štátnom fonde rozvoja bývania je účelový fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľská zmluva v § 52 ods. 1 OZ nespĺňa pojmové znaky dodávateľa, teda zmluva o poskytnutí podpory uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými podľa právneho názoru súdu nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. OZ. Tento záver potvrdzuje aj rozhodovacia prax NS SR (napr. jeho rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/106/2018, sp. zn. 8Cdo/9/2019).

8. Súd pritom v ostatnej časti právneho posúdenia veci dospel k rovnakému záveru, aký bol prijatý NS SR v jeho nedávnom rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/164/2020 z 26. augusta 2020, na ktoré konajúci súd v celom rozsahu odkazuje, a to aj v časti nemožnosti aplikácie tých (aj žalobcom vo svojich vyjadreniach uvádzaných) rozhodnutí NS SR, ktoré sa týkajú zmluvy o úvere upravenej ustanoveniami § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, ktorá je tzv. absolútnym obchodom, čo znamená, že sa tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. Tieto závery (napr. závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2013, sp. zn. 6MCdo/4/2012) nebolo možné bez ďalšieho aplikovať v tejto konkrétnej veci, pretože podmienky pre poskytovanie podpory (vo forme úveru) tu boli komplexne upravené v zákone č. 607/2003 Z. z. (predtým zákon č. 124/1996 Z. z. tak ako to bolo aj v prípade uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/164/2020) a v podrobnostiach špecifikované v samotnej zmluve o poskytnutí podpory, rovnako uzavretej podľa tohto osobitného predpisu. Podľa predmetného záveru teda i napriek skutočnosti, že zmluva uzavretá medzi stranami nemala spotrebiteľský charakter, nároky z nej je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (vrátane nárokov po odstúpení od zmluvy). Žalobca pri poskytovaní podpory vo forme úverov nevykonáva podnikateľskú, ani obchodnú činnosť, a teda ho nemožno považovať za podnikateľa v zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka. Jeho činnosť preto podnikaním nie je (§ 2 ods. 1 Obchodného

zákonníka). Obchodný zákonník predovšetkým upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním (§ 1 ods. 1 Obchodného zákonníka).

9. V danom prípade žalobca poskytoval podporu (i vo forme poskytnutia úveru) na základe a za podmienok, upravených v osobitnom prepise, ktorým v danej veci bol zákon č. 607/2003 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania. Tento prepis vo svojich ustanoveniach komplexne upravoval všetky podmienky (§ 5 až § 12), za ktorých bol fond oprávnený poskytovať o. i. úvery, vrátane vymedzenia podstatných náležitostí uzavretej Zmluvy o poskytnutí podpory (údaje o zmluvných stranách, účel, výška a druh poskytovanej podpory, spôsob plnenia záväzkov zmluvných strán, boli základnými náležitosťami každého zmluvného vzťahu). V zmluve boli tiež dohodnuté sankcie za oneskorené splácanie (nedodržanie splátkového kalendára), za neoprávnené použitie poskytnutej podpory, za neumožnenie kontroly na stavbe, resp. za iné porušenie zmluvných podmienok. Podpora poskytnutá z prostriedkov fondu bola navyše určená výhradne len na úhradu faktúr a iných platobných dokladov a nemohla byť žiadateľovi poskytnutá v hotovosti. Poskytnutú podporu musel žiadateľ čerpať iba v súlade s podmienkami zákona č. 607/2003 Z. z. a zmluvne dohodnutými podmienkami. Je potom zrejmé, že fond pri poskytovaní podpory vo forme úveru, neuzatváral zmluvu podľa ustanovení Obchodného zákonníka. V danej veci tak nešlo o typický úver v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale o úver, poskytovaný na základe osobitného predpisu, ktorým bol zákon č. 607/2003 Z. z., a to za podmienok v ňom uvedených a bližšie špecifikovaných v samotnej zmluve, ktorej náležitosti rovnako upravoval tento predpis. Podpora z fondu sa tak poskytovala len špecifickej skupine žiadateľov za zákonom stanovených podmienok, ktoré boli pre žiadateľa priaznivejšie než podmienky, za ktorých by si vedel obstaráť finančné prostriedky na kapitálovom trhu (t.j. za iných než komerčných podmienok). Nešlo tu teda o úverovú zmluvu uzatváranú podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ak strany mali záujem riadiť sa pri poskytovaní úveru ustanoveniami Obchodného zákonníka, mohli si v zmluve dohodnúť, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom (§ 262 Obchodného zákonníka). Zmluvné strany si však v uzavretej zmluve naopak dohodli, že „ich práva a povinnosti sa budú riadiť predovšetkým zákonom č. 607/2003 Z. z. a ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi vzťahy k ŠFRB a ďalej ich vzájomné vzťahy sa budú riadiť ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä Občianskym zákonníkom (viď článok XII bod 12.3 Zmluvy)“. Strany si tak pre úpravu ich záväzkového vzťahu, aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka, nedohodli. I z ďalších zmluvných dojednaní vyplývalo, že si strany pre úpravu svojich vzťahov dohodli aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka (napr. čl. VII bod 7.1., 7.2., čl. X a pod.). Na základe uvedeného mal súd za to, že na aplikovanie obchodnoprávneho režimu bolo potrebné, aby medzi stranami existoval záväzkový vzťah spĺňajúci podmienky § 261 ods. 1, 2 alebo 6 Obchodného zákonníka. V danej veci (ako už bolo uvedené vyššie) takýto vzťah nevznikol, keďže komplexnú úpravu poskytovania podpory vo forme úveru fondom upravoval výlučne osobitný predpis, ktorým bol zákon č. 607/2003 Z.z. Aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka si potom nedohodli zmluvné strany ani v samotnej zmluve (§ 262 Obchodného zákonníka). Ak sa potom práva žalobcu na vrátenie úveru (titulom zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie) nespravovali Obchodným zákonníkom, bolo potrebné ich posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy, ktorou boli ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vrátane práv vyplývajúcich z účinkov odstúpenia od zmluvy. Pri rešpektovaní princípu *lex specialis* a *lex generalis* platí, že ak osobitný predpis (v danom prípade zákon č. 607/2003 Z. z.) nemá blanket na použitie Obchodného zákonníka, bolo potrebné použiť základný predpis občianskeho práva, a to Občiansky zákonník. Iná by bola situácia, ak by medzi stranami existoval záväzkový vzťah spĺňajúci podmienky § 261 ods. 1, 2 alebo 6 Obchodného zákonníka. V takomto prípade by sa odstúpenie od zmluvy (vrátane nárokov z neho plynúcich) mohlo spravovať Obchodným zákonníkom i napriek tomu, že by sa predpoklady samotného nároku spravovali Občianskym zákonníkom (IV. ÚS 214/04).

10. Podľa uvedeného teda súd posúdil právny úkon odstúpenia žalobcu od zmluvy vykonaný listom z 22.02.2010 vrátane jeho účinkov, ako aj čiastočné úhrady na úver po odstúpení od zmluvy z toho hľadiska, či týmito úhradami mohlo dôjsť k uznaniu dlhu žalovanými podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. V tomto prípade odstúpením od zmluvy sa táto zrušila od počiatku (s účinkami *ex tunc*) podľa § 48 ods. 2 OZ, a preto boli strany povinné si vydať navzájom poskytnuté plnenia podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení (§ 457 Občianskeho zákonníka). Pri tomto nároku pritom žalobcovi začala plynúť odo dňa nasledujúceho po účinnosti jeho odstúpenia od zmluvy (podľa predložených doručeník marec - apríl 2010) dvojročná subjektívna a trojročná objektívna lehota na uplatnenie nároku na súde podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Na plynutie premlčacej doby (podľa § 110 ods. 1 OZ) pritom nemohli mať vplyv ani čiastočné plnenia na predmetný úver po odstúpení od zmluvy

(odhliadnuc od osobitných okolností uhrádzania týchto platieb - z účtu tretej osoby), a to okrem dôvodu, že k nim došlo už po zrušení záväzkového vzťahu medzi stranami, aj z toho dôvodu, že také čiastočné plnenia na rozdiel od zákonnej úpravy obsiahnutej v ust. § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka v žiadnom prípade nemohli mať v režime Občianskeho zákonníka, ktorým sa predmetný vzťah spravoval, účinky uznania záväzku. Na také uznanie sa totiž podľa § 558 OZ vyžadoval kvalifikovaný písomný úkon dlžníka. Premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcu preto na základe uvedeného uplynula najneskôr v období marec - apríl 2013. Pokiaľ teda žalobca podal predmetnú žalobu až v júli 2018, urobil tak dlho po uplynutí premlčacej doby, a preto súd žalobcovi premlčaný nárok voči žalovaným 2/ až 4/ nemohol priznať a žalobu voči nim zamietol (výrok II).

11. Pokiaľ ide o žalovaného 1/, súd vo vzťahu k nemu rozhodol iným spôsobom. Na pojednávaní konanom dňa 09.10.2020 súd vec prejednal v neprítomnosti žalovaného 1/, ktorému bolo predvolanie riadne a včas doručené (fikciou podľa § 111 ods. 3 C.s.p.), pričom žalovaný 1/ svoju neúčast na pojednávaní nijakým spôsobom neospravedlnil, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Žalovaný 1/ bol zároveň v predvolaní poučený o následku nedostavenia sa na pojednávanie, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 274 C.s.p.

Podľa § 274 C.s.p. na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

Podľa § 275 C.s.p. odôvodnenie rozsudku pre zmeškanie žalovaného obsahuje len stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre zmeškanie.

12. Predmetom tohto sporového konania bol nárok žalobcu na zaplatenie úverovej pohľadávky bližšie popísaný v odseku 1 a 2 odôvodnenia tohto rozsudku. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 09.10.2020 požiadal súd, aby vo vzťahu k žalovanému 1/ rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie.

13. Nakoľko bolo predmetom konania splnenie povinnosti zaplatiť žalovanú sumu a právny vzťah medzi sporovými stranami nespadá do režimu spotrebiteľských vzťahov /viď bod 7 odôvodnenia rozsudku/, súd s prihliadnutím na splnenie všetkých zákonných predpokladov postupoval v danom prípade vo vzťahu k žalovanému 1/ v zmysle § 274 C.s.p. a rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovel vo vzťahu k žalovanému 1/ v plnom rozsahu (výrok I rozsudku).

14. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a podľa vzájomného úspechu/neúspechu strán sporu priznal žalobcovi a žalovaným 2/ až 4/ nárok na náhradu trov konania tak ako to vyplýva z výrokov III a IV tohto rozsudku. O výške trov konania súd v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Dunajská Streda (§ 355 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).